

ΑΣΥΛΟΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Ν τῇ κλίμακι τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος, ὑπάρχουσιν ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ ἀθλιά τινα πλάσματα, ἀπόκληρα, φέροντα τὴν σφραγῖδα τῆς ἀδυσωπήτου κακομοιριᾶς των, ἔγκαταλελειμμένα ἀπὸ τὸν τύχην, ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κατατρυχόμενα ὑπὸ νόσων ἀνιάτων, σύροντα τὰ ἐλεεινὰ ῥάχη τῆς βασανισμένης των ζωῆς, κινοῦντα τὸν οἰκτον, τὴν βδελυγμίαν, τὴν ἀποστροφήν, μὴ ἔχοντα στέγην, ἄρτον, καμμίαν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν. ἐστερημένα πάσης ἐλπίδος ὅχι νὰ ἐπανεύρωσι τὴν ύγειαν καὶ τὴν ζωήν, τὴν ὁποίας οὐδὲν οὐδέποτε ἀγαθὸν ἔγνώρισαν, ἀλλ' οὐδὲ καν τὴν ἐσ/άτην παρηγορίαν νὰ ἀποθάνωσιν ὡς ἀνθρώπινα ὄντα καὶ ὅχι ὡς σκύλλοι ἐν μέσῳ τῶν τριόδων.

"Υπέρ τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν πλασμάτων, εὐ/ρεῖς καὶ φιλάνθρωποι δέσποιναι τῶν Ἀθηνῶν, πρωτοστατούσης τῆς εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργὸν πρωτοβουλίαν ἀφοσιουμένης εὔγενοῦς κυρίας Ναταλίας Σούτσου, ἰδρυσαν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τὸ «Ἀσυλον τῶν Ἀνιάτων», τὸ ὅποιον ἐθεμελίωσαν κυρίως ἐπὶ τῆς μητρικῆς περιθάλψεως καὶ τῆς φιλανθρωποῦ μερίμνης των, μεθ' ἣς περιέβαλον τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ὄντα. "Ανευ ἄλλων κατ' αρχὰς κεφαλαιών τῆς μόνον μὲ τὰς μικράς των ἔκάστη ἐράνους, πρὸ παντὸς δὲ μὲ τὴν πίστιν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ἐμπνέει τοιούτον εὔγενες ἕργον, ἤρξαντο τῆς πραγματοποιήσεως αὐτοῦ καὶ ἐπεχαλέσθησαν τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν φιλάνθρωπον ἀρωγὴν τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

"Εὰν ἐπισκεφθῆτις τὸ «Ἀσυλον τῶν Ἀνιάτων», τὸ ὅποιον μέχρις ἐσχάτων ἔχειτο ἐν Πατησίοις, ἀπὸ δὲ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου μετηνέγκη εἰς ἐπίτηδες μισθωθὲν εὐάερον οἰκημα παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ Καλλιθέας, καὶ ἔξετάσῃ μεθ' οἵας μητρικῆς μερίμνης καὶ ἀφοσίωσεως περι-

Θάλπονται αἱ ἐν αὐτῷ δεκαεπτὰ ἀνίατοι ἀσθενεῖς — διότι τόσας μόνον δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ πειθάλψῃ τὸ ἰδρυμα — καὶ ἀναλογισθῇ ὅτι ἀντὶ νὰ σύρωνται εἰς τρώγλας ἀνηλίους καὶ ῥυπαρὰς τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ἀνθρώπινα ὄντα, παλαίοντα κατὰ βασάνων ἀνηκούστων καὶ στερήσεων φρικωδῶν, σήμερον ἐνδιατῶνται εἰς δωμάτια καθάρια, νοσηλεύονται, ἔχουσι κλίνην, θάλπος, τροφήν, φάρμακα, ἐπαγρύπνησιν ἀδιάλειπτον, βλέμματα συμπαθείας καὶ λέξεις παρηγόρους, ἐπὶ πλέον δὲ ὅτι ἡ ἐλπὶς τῶν φωτίζει ὀλίγον καὶ θερμαίνει τὴν ψυχήν των, βεβαίως θὰ συγκινηθῇ, θὰ θαυμάσῃ καὶ θὰ εὐλογήσῃ τὴν ἀγαθοεργὸν πρωτοθουλίαν τῶν εὐγενῶν χυριῶν, εἰς ᾧ ὁφείλεται τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον τὸ ὅπιον τιμῆς ἑξάγως τὸ φῦλον εἰς ὃ ἀνήκουσι· καὶ μαρτυρεῖ τί δύνανται νὰ πράξωσιν αἱ ἀδραὶ χεῖρες καὶ ἡ τρυφερὰ καρδία τῆς γυναικός, ὅταν ἡλεκτρίζωνται ἀπὸ τὸ αἰσθημα τῆς φιλανθρωπίας.

Τὸ «*Ασύλον*» διοικεῖται νῦν ὑπὸ τοῦ ἑξῆς εἰκοσαμελοῦς Συμβουλίου: τῶν χυριῶν Ναταλίας Σούτσου, προέδρου, Ζαχαρούλας Λαμπρῆ, ἀντιπορέδρου, Μπέση Μάσσωνος, γραμματέως, Ζωῆς Σ. Βαλτινοῦ, ταμίου, Μαρίας Καραπάνου, Σμαράγδας Ν. Κουρῆ, Καλλιρρόης Παρρέν, Ερμιόνης Μ. Ιορδανοπούλου, Φ. Φ. Πάλλη, Μαρίας Α. Πάλλη, Πιπίνας Βαλώση, Αίκατερίνης Ι. Μάχρεθ, Θ. Λάμπρου, Αίμη Μάσσωνος, Μ. Ρ. Κοϊματσόγλου, Κ. Λουκάκου, Ελένη Μητσάκη, Ανδρομάχης Μελᾶ καὶ Ε. Φαλιέρου.

Διευθύντρια τοῦ *Ασύλου* διατελεῖ ἀπὸ τῆς συστάσεώς του ἡ συμπαθεστάτη καὶ καλοκαγάθος χυρία Καλλιόπη Μουσουδάκη, τῆς ὁποίας ἡ ἀφοσίωσις, ἡ στοργὴ καὶ ὁ μητρικὸς πράγματι πόνος, μεθ' ὧν συμμερίζεται τὴν τύχην τῶν ἀσθενῶν, εἰσὶν ἀναντιρρήτως ἀπαράμιλλοι. Καλλιτέραν ἐκλογήν, πολυτιμοτέραν σύντροφον, γενναιοτέραν καρδίαν, εὐλαβεστέρας χεῖρας δὲν ἔτο δυνατόν νὰ εὔρωσιν αἱ φιλάνθρωποι ιδρύτριαι· ἢ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς διευθύντριας χυρίας Μουσουδάκη.

Δέον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰς καλοκαγάθους ἐκδουλεύσεις, ᾧ παρέχει ἀνέκαθεν εἰς τὸ *Ασύλον* ὁ ταχτικὸς αὐτοῦ ίατρὸς κ. Μ. Θάλλης καὶ Γ. Ἀβάζος, οἵτινες οὐ μόνον δωρεάν καὶ ἀφιλοκερδῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ ζήλου καὶ πόνου ἀληθοῦς ἐπιδιψιλεύουσι τὴν πολύτιμον ίατρικὴν αύτῶν συνδρομήν.

Ἄτυχῶς ὅμως τὸ *Ασύλον* ἐνεκα τῶν μικρῶν αύτοῦ πόρων δὲν δύναται νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῆς εὐγενοῦς ἀποστολῆς του καὶ νὰ ἐγκολπωθῇ καὶ ὅλα δυστυχῆ καὶ ἀπόκληρα ὄντα, ὅσα ἡ τύχη κατεδίκασεν εἰς οἰκτρὸν καὶ ἀβίωτον βίον. Ἡ πεφημισμένη φιλανθρωπία τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἡ εἰς τόσας ἄλλας παριστά-

τεις ἐργομένη ἀρωγός, φαίνεται, τῇ ἀγνοεῖ ἀκόμη τῇ δὲν ἔξετίμησε
δεόντως τὸν οὐράνιον καὶ ἔξογώς φιλανθρωπικὸν σκοπὸν τοῦ λαμ-
ποῦ τούτου Καταστήματος.

Τὸ πέρ αὐτοῦ νῦν ρήγγυομεν καὶ ύμεῖς κραυγὴν ἐπικλήσεως πρὸς
πάντας, καὶ ἐπικαλούμεθα τὸν ὀδολὸν τῆς χήρας καὶ τὸ τάλαν-
τον τοῦ πλουσίου. Κατ' ἔξογὴν δὲ ἀπατεινόμεθα πρὸς τοὺς ἔξω
πολυταλάντους ὄμογενεῖς, οἱ ὅποις ἐκάστοτε διατρανοῦσι τὰ πρὸς
τὸ ἔθνος γενναῖα αὐτῶν αἰσθήματα, ὑπομιμνήσκοντες αὐτοῖς ὅτι
ὑπέρ ἐνὸς τοιούτου σκοποῦ πᾶσα τῶν προσφορὰ ἔσται εὐλογητὴ οὐ
μόνον παρὰ τοῦ κόσμου ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ μέγα
παράγγελμα τοῦ Σωτῆρος, ἐφ' οὐ καὶ στηρίζεται τὸ Ἀσυλον τῶν
Ἀνιάτων:

«Πᾶρ ὅ τι παρέξατε ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου τούτων τῶν ἐλαχί-
στων ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ ἐπράξατε »

